

των Βαλκανίων είναι ευνοϊκή για τα ελληνικά συμφέροντα. Η βέβαιη ενίσχυση της Τουρκίας είναι, αντίθετα, μια μάλλον αρνητική εξέλιξη. Από την άλλη όμως, μια γενικότερη προσπάθεια σταθεροποίησης της περιοχής, βελτίωση των σχέσεων Τουρκίας-Ρωσίας κ.ο.κ. θα συμπεριλάμβανε δυνάμει την περαιτέρω εξομάλυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων.

3. O'Brien, R. (1992), *Global Financial Integration: The End of Geography*, London: Chatham House.

Ανάμεσα στα διάφορα «τέλη» (της Ιστορίας, των Εδαφών κ.ο.κ.) γράφτηκε και ένα «Τέλος της Γεωγραφίας».³ Τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου δείχνουν ότι όχι μόνο η Γεωγραφία δεν «τελείωσε», αλλά, αντίθετα, ότι είναι πιο επίκαιρη παρά ποτέ. Εδάφη και δίκτυα οργανώνουν το γεωγραφικό χώρο και από την οργάνωση αυτή εξαρτάται η μοίρα των λαών. Η διαλεκτική δικτύων και εδαφών έχει γνωρίσει δραματικές φάσεις και στιγμές κατά τις τελευταίες δεκαετίες: παγκοσμιοποίηση, τέλος του Ψυχρού Πολέμου... Μια νέα φάση άρχισε με την τραγωδία της 11ης Σεπτεμβρίου. Είναι μια φάση κατά την οποία τα εδάφη ίσως λάβουν εκδίκηση, κατά την οποία η παγκοσμιοποίηση ίσως αγγίξει τα όριά της.

Εξέλιξη θετική ή αρνητική; Η απάντηση εξαρτάται από τα συμφέροντα του καθενός. Είναι πια προφανές ότι δεν υπάρχουν ιδανικές λύσεις για τα προβλήματα της ανθρωπότητας. Οι εξελίξεις των τελευταίων ετών δείχνουν ότι, αντιθέτως με όσα μας δίδασκαν οι μεγάλες ουτοπίες, τα θέματα που απασχολούν τον άνθρωπο λίγο έχουν αλλάξει από την Αρχαιότητα. Το κύριο πολιτικό δίλημμα παραμένει: ασφάλεια ή ελευθερία; Οι ΗΠΑ υποστήριξαν κατά την τελευταία δεκαετία την ελευθερία εις βάρος της σταθερότητας. Στο μέλλον ίσως μετατραπούν σε δύναμη πιο συντηρητική, δημιουργώντας έτσι της βάσεις μιας νέας «Ιεράς Συμμαχίας».

ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ Η «ΔΥΣΗ»: Η ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΗΣ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ, ΔΥΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ

Σία Αναγνωστοπούλου*

Δύο μεγάλοι κόσμοι, η «Ανατολή» και η «Δύση». Ιστορικά διαμορφώνονται ο ένας σε σχέση με τον άλλο, ο ένας με αναφορά στον άλλο, ενώ πολιτισμικά και πολιτικά διακρίνονται ο ένας σε αντίθεση και σε σύγκρουση με τον άλλο. Πού και σε ποια επίπεδα τοποθετείται η ιστορικότητα αυτής της διάκρισης, διάκρισης που σημαίνει πάνω από όλα σύγκρουση δύο διαφορετικών πολιτισμών; Κατ' αρχάς πώς και με ποια κριτήρια ορίζεται η «Ανατολή» και με ποια η «Δύση»; Η διάκριση έχει καταντήσει σχεδόν αξιωματική, η ιστορική και πολιτική της νομιμοποίηση ωστόσο παραμένει προβληματική και πολύ ασαφής.

Στην «Ανατολή», όπου κυρίως υπάγεται ο μουσουλμανικός κόσμος (ενίοτε δε ο ορθόδοξος χριστιανικός) και όπου συγκυριακά εντάσσονται άλλοτε αυτές και άλλοτε κάποιες άλλες χώρες, η θρησκεία, το Ισλάμ δηλαδή, φαίνεται να οριοθετεί τη διάκριση. Τούτο, σε συνδυασμό με το δεδομένο ότι το Ισλάμ θεωρείται ότι λειτουργεί απαγορευτικά για την ύπαρξη δημοκρατίας, ελευθερίας, πολιτικής

* Καθηγήτρια Ιστορίας, Πανεπιστήμιο Κύπρου, e-mail: athanas@ucy.ac.cy.

κοινωνίας, αποτελεί την κύρια εξήγηση για τη διάκριση των δύο κόσμων. Έτσι, το Ισλάμ είναι η πρωτογενής αιτία τόσο για την πολιτική κατάσταση αυτού του κόσμου όσο και για την αδυναμία του να «παρακολουθήσει» την ιστορική εξέλιξη της «Δύσης», να εκδημοκρατιστεί και να «αποθηρσκειτικοποιηθεί». Η διάκριση λοιπόν γίνεται με πολιτικά κριτήρια, η βαθιά αιτία της όμως είναι θρησκευτική, επομένως πολιτισμική. Αυτό σημαίνει ότι από πάντα, από εμφανίσεως τουλάχιστον Ισλάμ, υπάρχουν δύο κόσμοι, η «Δύση» και η «Ανατολή», οριοθετημένοι και διαχωρισμένοι, με συγκρουσιακή κίνηση στο χώρο και το χρόνο.

Ας παρακολουθήσουμε κατ' αρχάς την κίνηση αυτών των δύο κόσμων. Είναι γνωστό ότι η διατύπωση «μουσουλμανικός κόσμος» παραπέμπει κατεξοχήν στο γεωγραφικό χώρο της Μέσης Ανατολής και στη συνέχεια στο χώρο του Μαγκρέμπ (Β. Αφρική) ή την Κεντρική Ασία κ.λπ. Δικαίως άλλωστε, αφού ο ιστορικός χώρος του Ισλάμ είναι η Μέση Ανατολή. Η εμφάνιση και η γρήγορη εξάπλωση του Ισλάμ πέρα από το χώρο της Μέσης Ανατολής δημιούργησε μια σημαντική ανατροπή: η συνέχεια και η ομοιογένεια του μεσογειακού χώρου μετά την πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας διεκδικείται κυρίως από το Χαλιφάτο και δευτερευόντως από τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Το Χαλιφάτο διεκδικεί επίσης τη δημιουργία ενός ομοιογενούς μεσογειακού χρόνου που ορίζεται από το θάνατο του Προφήτη: το μουσουλμανικό έτος 1 δημιουργεί έναν άλλο χρόνο μέσα στον ήδη πολυσύνθετο μεσογειακό χρόνο. Το Ισλάμ λοιπόν στην πρώτη του περίοδο, γέννημα της Μεσογείου, διεκδικεί συνέχεια στο χώρο και το χρόνο των προηγούμενων ιστορικών πολιτικών οντοτήτων.

Το Ισλάμ αφομοιώνει συνεχώς και αναπαράγει στο μεσογειακό χώρο προηγούμενους πολιτισμούς, με κυριότερο τον αρχαίο ελληνικό, του οποίου θα καταστεί ο σημαντικότερος φορέας στον «ευρωπαϊκό χώρο». Η λεκάνη της Μεσογείου ενοποιείται υπό το Ισλάμ, ενώ ο κατακερματισμένος, ανομοιογενής, ασυνεχής ιστορικά ως προς τη Μεσόγειο, «δυτικός» χριστιανικός κόσμος «κλείνεται» στην ενδοχώρα και ο ανατολικός χριστιανικός κόσμος (Βυζάντιο) παραμένει η άλλη ενοποιητική δύναμη της Μεσογείου και ο ιστορικός συνεχιστής της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Η δεύτερη μεγάλη ιστορική κίνηση του Ισλάμ στο χώρο είναι αυτή του σταδιακού αποκλεισμού του από τη Μεσόγειο και η ανατροφοδότησή του από την Κεντρική Ασία. Όσο ο δυτικός χριστιανικός κόσμος ενοποιείται, διεκδικώντας τον έλεγχο της λεκάνης της Μεσογείου, τόσο ο ισλαμικός παρακμάζει και «κλείνεται», αυτή τη φορά αυτός στην ενδοχώρα του. Όμως σε αυτή τη φάση τροφοδοτείται, αφομοιώνει και αναπαράγει στο ιστορικό του έδαφος τις συνήθειες ενός εντελώς διαφορετικού κόσμου, των νομαδικών φύλων της Κεντρικής Ασίας. Τα τουρκικά νομαδικά φύλα που πιέζουν από ανατολικά τον ισλαμικό κόσμο σταδιακά αφομοιώνονται και μάλιστα μέσα σε λίγους αιώνες αναδεικνύονται στους σημαντικότερους εκπρόσωπους του ισλαμικού κόσμου. Το Ισλάμ καθίσταται η σημαντικότερη μήτρα γονιμοποίησης πολλών και διαφορετικών πολιτισμικών στοιχείων και κόσμων και η κυριότερη πηγή αναπαραγωγής και αναπροσαρμογής τους στο μεσογειακό χώρο. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία θα ξαναδιεκδικήσει και μάλιστα με μεγάλη επιτυχία όχι μόνο την ενοποίηση του μεσογειακού χώρου υπό το Ισλάμ αλλά και την ενοποίηση σημαντικού μέρους του ανατολικού «ευρωπαϊκού χώρου», γεγονός που την οδηγεί μέχρι τον Δούναβη. Αυτή η κίνηση του ανανεωμένου Ισλάμ προς τη Μεσόγειο από τη μια, προς τα βορειοδυτικά από την άλλη, αλλάζει ριζικά τα γεωγραφικά και χρονικά δεδομένα του τότε γνωστού κόσμου. Το Ισλάμ και ο Χριστιανισμός συνδια-

χειρίζονται, άλλοτε συγκρουόμενοι άλλοτε συναινώντας, το χώρο και το χρόνο. Για μεγάλο μάλιστα διάστημα η συναίνεση αποτελεί το κριτήριο ισορροπίας όχι μόνο του τότε γνωστού κόσμου αλλά και του εσωτερικού του χριστιανικού κόσμου. Οι δύο αυτοί κόσμοι, οι οποίοι αναγνωρίζουν ο ένας στον άλλο την ύπαρξη μιας πολιτικής και πολιτισμικής τάξης, συνυπάρχουν και συλλειτουργούν στον ίδιο χώρο και χρόνο, έχοντας ως μόνιμο στόχο τη μεταξύ τους ισορροπία.

Στο πλαίσιο του καθενός από αυτούς τους δύο κόσμους δρουν δυναμικές οι οποίες καθιστούν τα όρια μεταξύ τους πολύ ρευστά. Οι αλληλεπιδράσεις είναι σημαντικές. Και μόνο το γεγονός ότι στο χώρο που ορίζεται ως ισλαμικός υπάρχουν σημαντικοί χριστιανικοί ορθόδοξοι πληθυσμοί, και μόνο το γεγονός ότι οι πολιτικές συγκλίσεις ανάμεσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία και τις διαφορετικές «ευρωπαϊκές δυνάμεις» είναι πολύ συχνές, καταδεικνύει τη δυσκολία του εγχειρήματος της απόλυτης διάκρισης δύο ξεχωριστών και αυτόνομων κόσμων. Το πρόβλημα τίθεται από το 18ο αι. και μετά, όταν ο «δυτικός κόσμος» αρχίζει να διεκδικεί την ενσωμάτωση εδαφών του «ισλαμικού κόσμου» στον δικό του πολιτικό και οικονομικό χώρο και χρόνο. Όταν δηλαδή η «Δύση» διεκδικεί την αποκλειστικότητα της διαχείρισης του χώρου και του χρόνου, όταν αρχίζει, για διάφορους πολιτικούς, θρησκευτικούς και οικονομικούς λόγους, να συγκροτεί πολιτική συνείδηση ενότητας στο χώρο και την ιστορία, σε αντίθεση με έναν άλλο κόσμο: την «Ανατολή». Ορίζεται η ίδια και στη διαδικασία οριοθέτησής της αρχίζει να οριοθετεί μια «Ανατολή». Ο «ισλαμικός κόσμος» αποκλείεται και πάλι σταδιακά από τη θάλασσα, ενώ αρχίζει η διαδικασία κατακερματισμού του. Οι χριστιανικοί ορθόδοξοι πληθυσμοί δημιουργούν τα δικά τους εθνικά κράτη, αποδεσμεύονται λοιπόν από τον «ισλαμικό κόσμο», ενώ ο «δυτικός κόσμος» λειτουργεί σε σχέση με την Οθωμανική Αυτοκρατορία με διπλό τρόπο: από τη μια μεριά οι ιδέες και οι αξίες της Γαλλικής Επανάστασης διεισδύουν στον «ισλαμικό χώρο» μέσα από διάφορα κανάλια, άρα η επαφή των δύο κόσμων είναι περισσότερο από ποτέ στενή. Από την άλλη μεριά, και μπροστά στον κίνδυνο των ανατροπών που αυτή η επαφή ενέχει, η διείσδυση τέτοιων αξιών αλλοιώνεται και διαστρεβλώνεται μέσα από τη στενή σύμπραξη δύο παραγόντων: των ευρωπαϊκών Μεγάλων Δυνάμεων και της απολυταρχικής οθωμανικής εξουσίας. Τούτο σημαίνει ότι η διείσδυση των νεωτερικών πολιτικών αξιών, της ελευθερίας, της ισότητας και των ατομικών δικαιωμάτων, ελέγχεται και προωθείται, με τη βοήθεια των Μεγάλων Δυνάμεων, μέσα από τα πιο παραδοσιακά και απολυταρχικά κανάλια του ισλαμικού κόσμου: τη θρησκεία και το στρατό. Έτσι οι ευρωπαϊκές αξίες, κατεξοχήν φορείς ανατροπής των απολυταρχικών εξουσιών και σύγκρουσης με τη θρησκεία, στην περίπτωση του «ισλαμικού κόσμου» γίνονται φορείς επαναστατικοποίησης και εκμοντερνισμού των πιο παραδοσιακών μηχανισμών: της θρησκείας και του στρατού. Άλλωστε οποιαδήποτε άλλη εκμοντερνιστική δυναμική έξω από αυτούς τους δύο μηχανισμούς εξουδετερώνεται ως προδοτική και αντεθνική.

Η απόλυτη οικονομική υποταγή του «ισλαμικού κόσμου» στον δυτικό, που εντατικοποιείται με την αποικιοκρατία, περιθωριοποιεί σταδιακά τον πρώτο, ενώ η πολιτικοποίηση της θρησκείας στο νεωτερικό πολιτικό πλαίσιο τον περιθωριοποιεί πολιτικά και πολιτισμικά. Καταντάει ένας κόσμος εσωστρεφής, όχι μόνο γεωγραφικά αλλά και πολιτικά, κυρίως δε πολιτισμικά, ενώ ακυρώνεται η ιστορική νομιμοποίησή του ως φορέα συνέχειας των πολιτισμών του μεσογειακού χώρου. Το Ισλάμ στη νεωτερική εποχή θα οριοθετεί για τη «Δύση» έναν ξεχωριστό, «ανατολικό κόσμο», ένα διαφορετικό πολιτισμό.